

Theatermaker gooit het roer om

Mariken Biegman is een culturele duizendpoot. Actief in straattheater met groepen en het Mobiele Naaiatelier, als kostuumontwerper en museumdocent. Tot ze – vanwege corona – stil kwam te staan. Het roer ging om.

GITTE BRUGMAN

W ie haar cv leest, ziet dat Mariken Biegman een allround theatermaker is, met een grote voorliefde voor straattheater. Voor dit vak heeft ze echter een bijzondere vooropleiding. „Ik heb twee jaar pabo gedaan, maar ik was nog veel te jong om voor de klas te staan. Ik was toen zeventien. Daarna heb ik milieukunde gestudeerd aan het Van Hall Instituut, dat toen nog in Groningen zat.”

Tijdens haar stages kwam ze erachter dat ook dit vak niet leidde tot beroepen die ze ambieerde. „Op stage in Engeland ontmoette ik allerlei artistieke types. Toen ben ik gaan nadenken... En ik kwam erachter dat ik het liefst iets met mijn handen wilde doen, iets creëren.”

Ze rondde de studie wel netjes af, maar ging gelijk in de leer bij een kleermaker. „Echt als meestergezel.” Een tante met verstand van zaken zei haar: ‘Een opleiding aan de kunstacademie is niet van belang, leer de techniek’. Dat deed ze, én ze ging bij het jeugd circus. „Nu zie ik al die elementen terug in mijn werk. Circus en theater, educatie en thema’s die gaan over de relatie tussen mens en natuur.”

Op haar 24ste verhuisde ze van Groningen naar Amsterdam. In 2000 richtte ze Straattheatergroep Mevrouw Bakker op, en in 2004 – met Karin Arts – Het Mobiele Naaiatelier. Dit succesnummer reist nog steeds festivals in binnen- en buitenland af. „We zouden twee jaar geleden rond deze tijd naar Peking!” Biegman was ook productie leider voor onder meer Het Silotheater en Het Monsterverbond in Amsterdam.

Maar ze voelde zich opgesloten in de stad. „Tussen al dat grijs...” Ze werd geboren in Brabant en groeide op Veendam. „Ik wilde al lange tijd weg uit Amsterdam, en dat we kinderen kregen heeft dat gevoel waarschijnlijk aangewakkerd.” Met man Ivo zocht ze rond de hoofdstad, maar daar was niets betaalbaar te vinden. „Totdat zijn ouders met een voorstel kwamen. Die komen uit Kroatië en woonden daar al de helft van het jaar. Ze besloten volledig terug te keren, en wij konden hun huis in Jubbega overnemen.”

Geleidelijk aan heeft ze hier haar draai gevonden. Ze maakte kos-

Mariken Biegman besloot zich te richten op wat ze echt wilde: theateracts maken. FOTO RENS HOOVENGA

tuums voor onder anderen Clinclowns, Compagnie with Balls en *De drie musketiers*, was artistiek leider van het theaterstuk *De verdwenen peerden* van Oldeberkoop in het kader van Under de Toer (LF2018) en werkte tot voor kort als museumdocent voor het Fries Museum en Keramiekmuseum Prinsessehof in Leeuwarden en bij Ateliers Majeurs in Heerenveen.

Twee jaar geleden in januari stond ze nog met haar collega op de straattheaterbeurs in Freiburg met Het Mobiele Naaiatelier, en was ze klaar om naar Peking af te reizen. „Maar door corona viel vrijwel alles in één keer stil.” Beurzen als deze, waar ze zich als straattheatermaker kan presenteren en boekingen binnensleept door heel Europa, werden afgelast. „Je moet je kunnen laten zien! Anders weten ze natuurlijk niet van het bestaan van je act.”

Meteen na de afkondiging van de lockdown sloeg de paniek toe. „Ik was in shock. Mijn eerste reactie was allerlei alternatieven verzinnen.” Maar een vriendin maande haar tot kalmte. „En toen bedacht ik: dit is ook een kans. Ik kan me nu eindelijk richten op wat ik echt wil, en dat is theateracts maken.”

Gelukkig had haar man Ivo net – niet ingegeven door corona – bedacht dat hij het pand dat hij in Amsterdam bezat, zou opknappen en verkopen. „Hij was stukadoor en vond het tijd voor zijn pensioen. Van de opbrengst daarvan redden we het nu.”

Ze bouwde een nieuw, modern en licht atelier in de tuin, ging ervoor zitten en bedacht twee nieuwe acts. Voor *Het bankje* kreeg ze subsidie van Balkonscènes, voor de *Sisters of Soap* sprong de provincie bij. „Met dat geld heb ik Marc van Vliet kun-

Meteen na de afkondiging van de lockdown sloeg de paniek toe

nen betalen. Hij heeft het bankje ontworpen, en de fietsen voor de *Sisters of Soap*.”

Ook kon ze radiomaakster en geluidstechnicus Kika Booy inschakelen voor *Het bankje*, dat gesprekken aangaat met passanten. „Wij zitten dan verstopt.” In augustus en september had ze het er razend druk mee. „Toen kwam er opeens weer een kostuumopdracht binnen, de musea gingen open en moest ik overall optreden.”

Ze schoot in haar overlevingsstand, met als gevolg dat haar agen-

da snel volliep. „Helemaal tegen mijn voornemen in! Toen ben ik ‘nee’ gaan zeggen. Ik wist niet dat ik dat zo moeilijk vond...” Maar ze staat achter haar keuze.

Biegman is druk aan het werk om haar acts nog beter te maken. „Volgende maand komt hier de Belgische regisseur Gordon Wilson. Met hem ga ik de acts doornemen. De *Sisters of Soap* wassen handen van bezoekers, dat is natuurlijk lichamelijk contact, een aanraking. Soms vinden mensen dat ongemakkelijk, anderen gaan meteen praten. Wat werkt is dat de sisters niks zeggen, maar moeten ze iets doen? Erbij zingen?? Al improviserend gaan we zoeken naar invulling.”

Ook *Het bankje* zal ze met Wilson doornemen. „En ik ga iets nieuws maken. Daar wil ik nog niet te veel over zeggen. Maar ik kom ‘uit de put!’”